

Primavera LIFE '22

LIED FESTIVAL
VICTORIA DE LOS ÁNGELES

Veronica Simeoni
&
Michele d'Elia

Recital 5 *Primavera*

Dissabte, 21 de maig 2022 – 20h

Claustre del monestir de Sant Cugat del Vallès

Veronica Simeoni *mezzosoprano*

Michele d'Elia *piano*

Nits d'estiu a la primavera

Seguint la col·laboració amb Sant Cugat del Vallès, la mezzosoprano Veronica Simeoni debuta al LIFE Victoria dins de Primavera LIFE amb aquest recital en l'espai romànic del Claustre del monestir, en la que esperem sigui una càlida nit de primavera que ens permeti gaudir de l'opulent cicle *Les nuits d'été*. Un cicle pel que Hector Berlioz va compondre la versió pianística el 1841 i l'orquestral el 1856, sobre textos de Théophile Gautier, i que han interpretat cantants

com Janet Baker, Régine Crespin o la mateixa Victoria de los Ángeles. Junt amb el pianista Michele d'Elia oferiran un programa cent per cent francès integrat per les exquisides i sofisticades melodies de Hahn, autèntics *hits* a l'època, completades per l'exotisme de Georges Bizet i les noves composicions de Federico Biscione, també en llengua francesa. No en va, la mezzosoprano italiana és un referent interpretatiu en l'òpera francesa.

Victoria de los Ángeles a casa seva,
a la Universitat, després de guanyar
el concurs 'Los tres cosacos' a
Radio Barcelona el 1940, el seu
primer reconeixement

Aquest recital està dedicat a la memòria de la mezzosoprano
Teresa Berganza, que ens va deixar el passat 13 de maig.

Presidenta del patronat honorífic artístic
de la Fundació Victoria de los Ángeles, sempre ens donà suport
amb el seu Art, la seva energia i el seu afecte.

La recordarem sempre.

Este recital está dedicado a la memoria de la mezzosoprano
Teresa Berganza, que nos dejó el pasado 13 de mayo.

Presidenta del patronato honorífico artístico
de la Fundación Victoria de los Ángeles, siempre nos apoyó
con su Arte, su energía y su cariño.

La recordaremos siempre.

Entre tots feu possible el LIFE Victoria!

La Fundació Victoria de los Ángeles és possible gràcies a les aportacions de particulars i empreses que fan que el llegat vital i artístic de la soprano segueixin vius, servint com a motor per a futures generacions d'artistes, i fent possibles projectes artístics com el LIFE Victoria. Si vostè vol informar-se de com participar en la preservació d'aquest llegat i donar continuïtat a l'activitat de la Fundació, col·laborant com a empresa o fent-se Amic, pot contactar-nos a: mecenazgo@victoriadelosangeles.org o trucant al 93 742 21 68

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

INTERNATIONAL PARTNERS

EL LIFE FORMA PART

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

PATROCINADOR **PRINCIPAL**

SEU **OFICIAL DEL FESTIVAL**

PATROCINADORS **PLATÍ**

PATROCINADORS **OR**

Sus Argentinos

PATROCINADORS **PLATA**

MITJANS DE COMUNICACIÓ COL·LABORADORS

ASSESSORAMENT LEGAL

SEU OFICIAL DE LA FUNDACIÓ

ORGANITZA

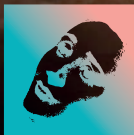

AMB EL SUPORT DE

Fes-te amic de la Fundació Victoria
de los Ángeles...

*...i fes possible el LIFE
Victoria!*

Més informació a
www.victoriadelosangeles.org
93 742 21 68
mecenazgo@victoriadelosangeles.org

Du holde Kunst, ich danke dir dafür! *Oh preciós Art, jo et dono les gràcies!*

An die Musik / A la Música

Franz Schubert / Franz von Schober

Gràcies!

ÀNGELS

Jorge Binaghi
Rosa Cullell
Isabel Escudé
Inma Farran
M. Francisca Graells de Reynoso
Mima Torelló
Joaquim Uriach

AMICS MECENES

Carlos Barrau
Gonzalo Bruno Quijano
Francisco Gaudier
Enric Girona i Lúdia Arcos
Pere Grau i Ma Carmen Pous
Elvira Madroñero
Carmen Marsà
Fernando Sans Rivière

i tres amics mecenes anònims més

M. Francisca Graells de Reynoso,
presidenta dels Amics de la Fundació
Victoria de los Ángeles

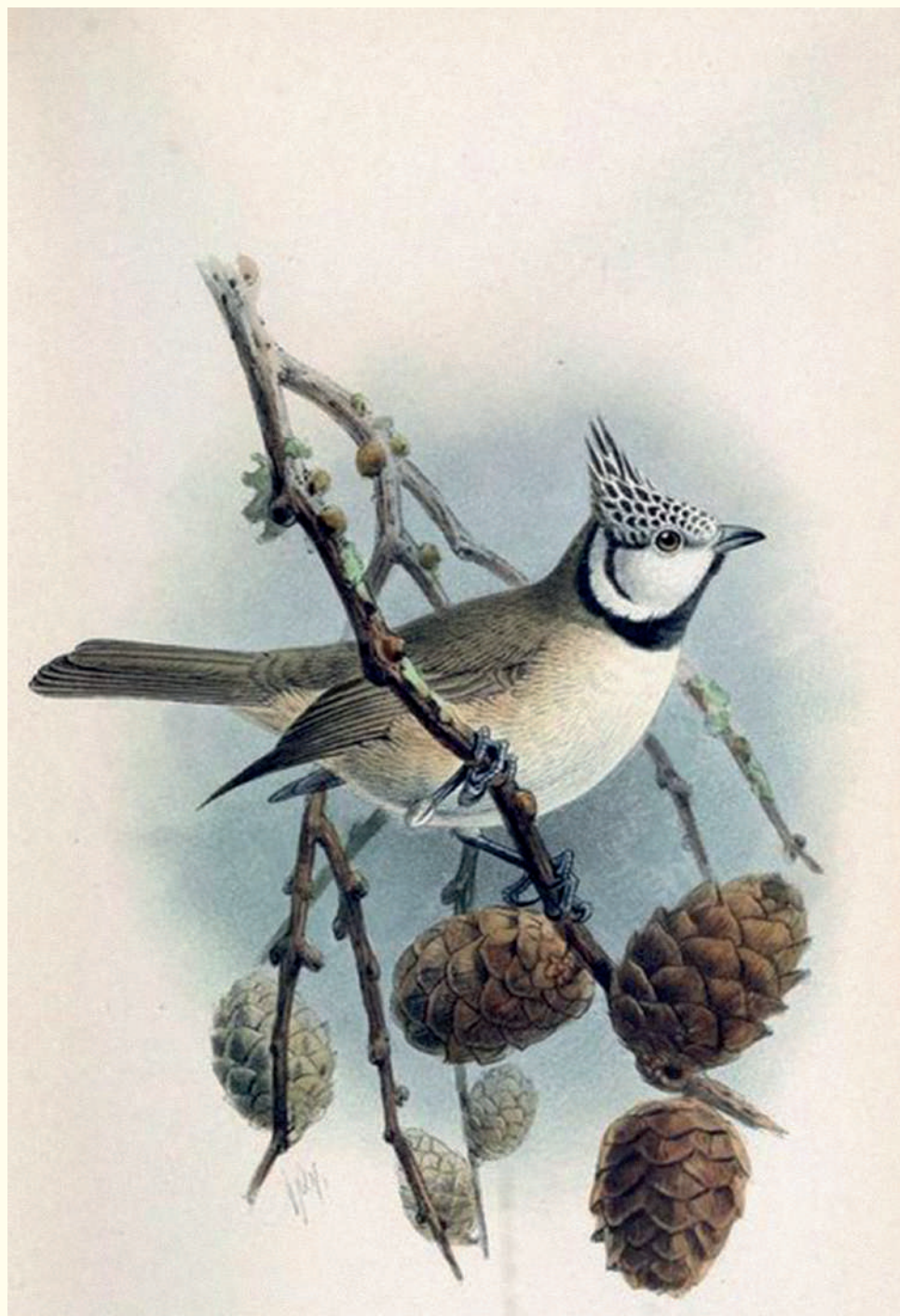
AMICS

Gabriel Almirante
Ingrid Busquets Figuerola
María José Cañellas
Joana Català
Mercedes Falcó Saldaña
Douglas Friedlander & David Sykes
Albert Garriga i Francesco Camillo
Sira Hernández
Beatriz Martí Andreu
Juan Eusebio Pujol
Francisco Querol
Lluís Reverter
Josep Ramon Tarragó
Alicia Torra de Larrocha
Carme Verdiell
Núria Viladot

Amb la seva vinculació individual i personal a la Fundació Victoria de los Ángeles, els Amics fan possible la tasca formativa de la mateixa i fan que el LIFE Victoria sigui una realitat any rere any, arribant enguany a la 10a edició.

Les donacions individuals compten amb una desgravació del 80% en les pimes 150 euros i un 35% en la resta.

En cas de voler esdevenir Amic pot contactar-nos a:
mecenazgo@victoriadelosangeles.org o trucant al **93 742 21 68**

Programa

Veronica Simeoni *mezzosoprano*

Michele d'Elia *piano*

I

Reynaldo Hahn (1874-1947)

Si mes vers avaient des ailes!

À Chloris

L'énamourée

Federico Biscione (1965)

Trois esquisses lyriques pour chant et piano

La lune blanche

Le démon

La nouvelle année

Erik Satie

Gymnopédie n.1 pour piano

Sonatine Bureaucratique pour le piano

Georges Bizet (1838-1875)

Adieux de l'hotesse arabe

II

Hector Berlioz (1803-1869)

Les nuits d'été Op. 7

1. Villanelle

2. Le spectre de la Rose

3. Sur les lagunes: Lamento

4. Absence

5. Au cimetière: Clair de lune

6. L'île inconnue

Primera part 30 minuts

Pausa 15 minuts

Segona part 30 minuts

Biografies

Veronica Simeoni

mezzosoprano

Nasqué a Roma i es graduà al conservatori d'Adria, tot millorant la seva tècnica amb Raina Kabaivanska. Després del seu debut al Teatro Lirico

Sperimentale de Spoleto amb *Il trovatore* i *Oberto, conte di San Bonifacio*, interpretà Charlotte (*Werther*) al Teatro Vittorio Emanuele de Messina i debutà a la Scala amb l'*Stabat Mater* de Rossini sota la direcció de Riccardo Chailly. Recentment ha interpretat el *Rèquiem* de Verdi a Sant Petersburg sota la direcció de Yuri Temirkanov, a Florència per Daniele Gatti, a Bolonya per Michele Mariotti i a Zuric per Fabio Luisi. També a Zuric ha interpretat *Roberto Devereux*, *La Straniera*, *Don Carlo*, *Anna Bolena* i *Aida*. És una especialista en el repertori francès: Didon (*Les Troyens*) a Les Arts de València dirigida per Valery Gergiev; Giulietta (*Les contes d'Hoffman*) a La Scala, Charlotte (*Werther*) a Lisboa, Roma, Palermo i el Met de Nova York; *Carmen* a Mèxic; *La Favorite* i *L'Africaine* a Venècia i *Guillaume Tell* al Rossini Opera Festival de Pesaro. Ha interpretat els rols d'Elisabetta (*Maria Stuarda*), Aldagisa (*Norma*), Sara (*Roberto Devereux*) o Amneris (*Aida*), entre d'altres. Els seus compromisos recents inclouen *Carmen* a Venècia, Roma i Florència; *Werther* a Palermo i Mòdena; *La forza del destino* a Amsterdam i Londres, sota la direcció d'Antonio Pappano; *La damnation de Faust* a Roma sota la direcció escènica de Damiano Michieletto; *La Favorite* a Florència; el *Rèquiem* de Verdi a Washington, Florència i Venècia; *Cavalleria rusticana* al San Carlo de Nàpols o *Adriana Lecouvreur* a Bolonya. Ha aparegut a la pel·lícula *Gianni Schicchi* dirigida per Michieletto presentada al Torino Film Festival i emesa per la RAI. Debuta al LIFE Victoria.

Michele d'Elia *piano*

Fou iniciat pel seu pare en la Música i tocà per primer cop en públic quan tan sols tenia sis anys. Es graduà amb honors al Conservatori Tito Schipa de Lecce en piano i en música vocal de cambra al Conservatori Giuseppe Verdi de Milà. Seguí el seu

perfeccionament a l'Experimental Opera Theater de Spoleto i a l'Accademia Teatro alla Scala di Milano, on encara és un dels seus principals col·laboradors. Porta a terme activitat a l'Accademia del Maggio Musicale Fiorentino i a la Lunenburg Academy of Arts and Performance de Canadà. Apareix de forma regular en recital junt amb Juan Diego Florez, Pretty Yende, Veronica Simeoni, Jessica Pratt, Carmela Remigio, Maxim Mironov o Maria Agresta, entre d'altres, en escenaris com el Teatro alla Scala de Milà, Baden Baden Festspiele, Verbier Festival, Festival Castell de Peralada, Zurich Opernhaus, Oper Frankfurt, Barbican Center de Londres o el Teatro La Fenice de Venècia, entre d'altres. És *coach* de cantants i ha participats en masterclasses de Renato Bruson, Mirella Freni, Luciana Serra, Luigi Alva, Raina Kabaivanska, Luciana D'Intino, Katia Ricciarelli, Alberto Zedda, o Eva Mei. Ha gravat diversos discos, entre els que destaca *Voix d'Espoir*, en duet amb Veronica Simoni i la primera gravació en època moderna de *Le cinesi* de Manuel García. Debutà al LIFE Victoria inaugurant el Primavera LIFE 2022 junt amb Mattia Olivieri.

Textos

Reynaldo Hahn

Víctor Hugo

Si mes vers avaient des ailes!

Mes vers fuiraient, doux et frères,
Vers votre jardin si beau,
Si mes vers avaient des ailes,
Des ailes comme l'oiseau.

Ils voleraient, étincelles,
Veers votre foyer qui rit,
Si mes vers avaient des ailes,
Des ailes comme l'esprit.

Près de vous, purs et fidèles,
Ils accourraient, nuit et jour,
Si mes vers avaient des ailes,
Des ailes comme l'amour!

(Cançó per a veu i piano, 1888)

Théophile de Viau

À Chloris

S'il est vrai, Chloris, que tu m'aimes,
(Mais j'entends, que tu m'aimes bien,)
Je ne crois point que les rois mêmes
Aient un bonheur pareil au mien.

Que la mort serait importune
A venir changer ma fortune
A la félicité des cieux!

Tout ce qu'on dit de l'ambrosie
Ne touche point ma fantaisie
Au prix des grâces de tes yeux.

(Cançó per a veu i piano)

Si els meus versos tinguessin ales!

*Els meus versos fugirien, dolços i dèbils,
cap al vostre jardí tan bell,
si els meus versos tinguessin ales,
ales com els ocells.*

*Volarien, com espurnes,
cap a la vostra llar riallera,
si els meus versos tinguessin ales,
ales com l'esperit.*

*A prop vostre, purs i fidels,
acudirien, nit i dia,
si els meus versos tinguessin ales,
ales com l'amor!*

A Cloris

*Si és veritat, Cloris, que m'estimes,
(i penso que t'agrado molt),
no crec que ni els propis reis
tinguin una felicitat com la meva.*

*Què inoportuna seria la mort
si vingués a canviar la meva fortuna
per la felicitat del cel!*

*Tot el que es diu de l'ambrosia
no impressiona la meva fantasia
com el favor dels teus ulls.*

Théodore Faullin de Banville

L'énamourée

Ils se disent, ma colombe,
Que tu rêves, morte encore,
Sous la pierre d'une tombe:
Mais pour l'âme qui t'adore
Tu t'éveilles ranimée,
Ô pensive bien-aimée!

Par les blanches nuits d'étoiles,
Dans la brise qui murmure,
Je caresse tes longs voiles,
Ta mouvante chevelure,
Et tes ailes demi-closes
Qui voltigent sur les roses.

Ô délices! Je respire
Tes divines tresses blondes;
Ta voix pure, cette lyre,
Suit la vague sur les ondes,
Et, suave, les effleure,
Comme un cygne qui se pleure!

Federico Biscione

Trois esquisses lyriques / Tres esbossos lírics
Paul Verlaine

La lune blanche

La lune blanche luit dans les bois;
de chaque branche part une voix sur la ramée...
O bien aimée...
L'étang reflète, profond miroir la silhouette
du saule noir où le vent pleure...
Revons, c'est l'heure.

Charles Baudelaire

Le démon

Le démon, dans ma chambre haute, ce matin
est venu me voir,
et me dit:
"Je voudrais bien savoir,
parmi toutes les belles choses
est fait son enchantement, quel est le plus doux."

O mon âme! Tu répondis à l'Abhorré:
"Puisqu' en Elle tout est dictame,
rien ne peut être préféré."

L' enamorada

*Es diuen, coloma meva,
que somnies, encara que morta,
sota la pedra d'una tomba:
Però per a l'ànima que t'adora,
et despertes reanimada,
oh, pensarosa estimada!*

*Per les blanques nits estrellades,
en la brisa que murmura,
acarono els teus llargs vels,
la teva movent cabellera,
i les teves ales mig plegades
que voletegen sobre les roses.*

*Oh, delícies! Respiro
les teves divines trenes rosses;
la teva veu pura, com una lira,
segueix l'onatge de les ones,
i, suaument, les frega,
com un cigne que plora!*

La lluna blanca

*La lluna blanca lluu en els boscos;
de cada branca surt una veu sobre les rames...
Oh, estimada...
L'estany reflecteix, profund mirall, la silueta
del salze negre on el vent plora...
Somniem, és la hora.*

El dimoni

*El dimoni, a la meva alta cambra,
aquest matí ha vingut a veure'm,
i m'ha dit:
"M'agradaria molt saber,
entre totes les coses belles
de les que està fet el seu encís, quina és la més dolça."*

*Oh, ànima meva! li contestes al Detestat:
"Com que en ella tot és consol,
no es pot preferir res"*

Arthur Rimbaud

La nouvelle année

Au dehors les oiseaux
se rapprochent frileux;
Leur aile s'engourdit
sous le ton gris des cieux;
Et la nouvelle année,
à la suite brumeuse,
sourit avec des pleurs,
et chante en grelottant...

(Tres cançons per a veu i piano, 1992)

Georges Bizet

Víctor Hugo

Adieux de l'hôtesse arabe

Puisque rien ne t'arrête en cet heureux pays,
Ni l'ombre du palmier, ni le jaune maïs,
Ni le repos, ni l'abondance;
Ni de voir, à ta voix, battre le jeune sein
De nos soeurs dont, les soirs, le tournoyant essaim
Couronne un coteau de sa danse;
Adieu! beau voyageur! Hélas! Adieu!

Oh! que n'es-tu de ceux
Qui donnent pour limite à leurs pieds paresseux
Leur toit de branches ou de toiles!
Qui rêveurs sans en faire, écoutent les récits,
Et souhaitent le soir devant leur porte assis,
De s'en aller dans les étoiles!
Hélas! Adieu! beau voyageur!

Si tu l'avais voulu, peut-être une de nous,
O jeune homme, eût aimé te servir à genoux
Dans nos huttes toujours ouvertes;
Elle eût fait, en berçant ton sommeil de ses chants,
Pour chasser de ton front les moucherons méchants,
Un éventail de feuilles vertes.

Si tu ne reviens pas, songe un peu quelquefois
Aux filles du désert, soeurs à la douce voix.
Qui dansent pieds nus sur la dune,
O beau jeune homme blanc, bel oiseau passager,
Souviens-toi; car, peut-être, ô rapide étranger,
Ton souvenir reste à plus d'une!
Hélas! Adieu! bel étranger!
Souviens-toi!

(Cancó per a veu i piano, Op. 21/4, 1866)

L'any nou

A fora els ocells
s'acosten fredolics,
llurs ales s'encarcaren
sota els tons grisos dels cels,
i l'any nou,
després, boirós,
somriu amb plors
i canta tremolant...

Comiat de l'hostessa àrab

Ja que res no et reté en aquest benaurat país,
ni l'ombra de la palmera, ni el moresc grogós,
ni el repòs, ni l'abundor;
ni veure com a la teva veu bateguen els joves pits
de les nostres germanes, quan el seu eixam arremolinat
corona el turó els vespres amb la seva dansa,
Adéu-siau, bell viatger! Ai las! Adéu-siau!

Oh! Tu ets d'aquells que posen com límit
als seus peus mandrosos
un sostre de branques o de teles!
D'aquells que somniadors sense adonar-se'n, escolten
els contes i, asseguts el vespre davant la seva porta,
anhelen anar-se'n cap a les estrelles!
Ai las! Adéu-siau, bell viatger!

Si haguessis volgut, potser a una de nosaltres,
oh jovencell, li hauria agradat servir-te agenollada
en les nostres cabanes sempre obertes;
ho hauria fet, bressolant el teu son amb els seus cants,
per allunyar del teu front totes les mosques dolentes,
amb un ventall de fulles verdes.

Si no tornes, somnia una mica a vegades
en les filles del desert, germanes de veu dolça,
que dansen amb els peus nus sobre la duna,
bell jove blanc, bell ocell passatger,
recorda-les; ja que, potser, oh ràpid estranger,
el teu record perdurarà per a més d'una!
Ai las, adéu-siau, bell estranger!
Recorda!

Hector Berlioz

Pierre-Jules-Théophile Gautier

Les nuits d'été

1. Villanelle

Quand viendra la saison nouvelle,
Quand auront disparu les froids,
Tous les deux, nous irons, ma belle,
Pour cueillir le muguet au bois;
Sou nos pieds égrénant les perles
Que l'on voit, au matin trembler,
Nous irons écouter les merles
Siffler.

Le printemps est venu, ma belle;
C'est le mois des amants bény;
Et l'oiseau, satinant son aile,
Dit ses vers au rebord du nid.
Oh! viens donc sur ce banc de mousse
Pour parler de nos beaux amours,
Et dis-moi de ta voix si douce:
"Toujours!"
Loin, bien loin égarant nos courses,
Faisons fuir le lapin caché,
Et le daim au miroir des sources
Admirant son grand bois penché;
Puis chez nous tout heureux, tout aises,
En paniers, enlaçant nos doigts,
Revenons rapportant des fraises
Des bois.

2. Le spectre de la rose

Qu'effleure un songe virginal;
Je suis le spectre d'une rose
Que tu portais hier au bal.
Tu me pris encore emperlée
Des pleurs d'argent de l'arrosoir,
Et, parmi la fête étoilée,
Tu me promenas tout le soir.

Ô toi qui de ma mort fus cause,
Sans que tu puisses le chasser,
Toutes les nuits mon spectre rose
À ton chevet viendra danser:
Mais ne crains rien, je ne réclame
Ni messe ni De Profundis;
Ce léger parfum est mon âme,
Et j'arrive du paradis.

Villanelle

Quan arribi la nova estació,
quan hagin desaparegut els freds,
anirem tots dos, estimada,
a collir muguet al bosc;
esgranant sota els nostres peus les perles
que es veuen tremolar al matí,
anirem a escoltar les merles
xiular.

*La primavera ha arribat, estimada:
és el mes beneït pels amants,
l'ocell, setinant les ales,
diu els seus versos al cantell del niu.
Oh!, vine doncs a aquest banc de molsa
per parlar dels nostres bells amors,
i digues-me amb la teva veu tan dolça:
"Sempre!"*
*Lluny, ben lluny, perden els rumbos,
fem fugir el conill amagat,
i la daina al mirall de les fonts
inclinada admirant el seu gran banyam;
després els dos molt feliços, contents,
enllaçant els dits, tornem
portant en paneres maduixes
de bosc.*

L'espectre de la rosa

Que fregui un somni virginal;
sóc l'espectre d'una rosa
que portaves ahir al ball.
M'has collit encara perlada
pels plors d'argent de la regadora,
i, en la festa estrellada,
em passejares tot el vespre.

*Oh tu, que causares la meva mort,
sense que tu pogués expulsar-lo
totes les nits el meu espectre rosat
viendrà a dansar al teu capçal:
però no temis res, no reclamo
ni missa ni De Profundis:
aquest lleuger parfum és la meva ànima,
i jo vinc del paradís.*

Mon destin fut digne d'envie;
 Et pour avoir un sort si beau,
 Plus d'un aurait donné sa vie,
 Car sur ton sein j'ai mon tombeau,
 Et sur l'albâtre où je repose
 Un poète, avec un baiser,
 Écrivit: Ci-git une rose
 Que tous les rois vont jalouser.

3. Sur les lagunes

Ma belle amie est morte:
 Je plurerai toujours;
 Sous la tombe elle emporte
 Mon âme et mes amours.
 Dans le ciel, sans s'attendre,
 Elle s'en retourna;
 L'ange qui l'ammena,
 Ne voulut pas me prendre.
 Que mon sort est amer!
 Ah! Sans amour, s'en aller sur la mer!

La blanche créature
 Est couchée au cercueil.
 Comme dans la nature
 Tout me paraît en dueil!
 La colombe oubliée
 Pleure et songe à l'absent;
 Mon âme pleure et sent
 Qu'elle est dépareillée.
 Que mon sort est amer!
 Ah! Sans amour, s'en aller sur la mer!

Sur moi la nuit immense
 S'étend comme un linceul;
 Je chante ma romance
 Que le ciel entend seul.
 Ah! Comme elle était belle,
 Et comme je l'aimais!
 Je n'aimerai jamais
 Une femme autant qu'elle.
 Que mon sort est amer!
 Ah! Sans amour, s'en aller sur la mer!

*El meu destí fou digne d'enveja;
 i per tenir un destí tan bell
 més d'un hauria donat la seva vida,
 car tinc la tomba sobre el teu pit,
 i sobre l'alabastre on reposo
 un poeta, amb un bes,
 escrigué: Ací jeu una rosa
 que tots el reis envejaran.*

Sobre les llacunes

*La meva bella amiga és morta:
 Ploraré sempre;
 s'emporta a la tomba
 la meva ànima i els meus amors.
 Anà cap al cel
 sense esperar-me;
 l'àngel que li portà,
 no em volgué prendre.
 Que amarga és la meva sort!
 Ah, sense amor; anar-se'n a la mar!*

*La blanca criatura
 està ajaguda al taüt.
 Com en la natura
 Em sembla tot de dol!
 La coloma oblidada
 plora i pensa en l'absent;
 la meva ànima plora i sent
 que està desaparellada.
 Que amarga és la meva sort!
 Ah, sense amor; anar-se'n a la mar!*

*La nit immensa s'estén
 sobre meu com un sudari;
 jo canto la meva romança
 Que només el cel la sent.
 ah! Que bella que era!
 I com l'estimava!
 No estimaré mai
 Cap dona com ella.
 Que amarga és la meva sort!
 Ah! sense amor; anar-se'n a la mar!*

4. Absence

Reviens, reviens, ma bien-aimée!
Comme une fleur loin du soleil,
La fleur de ma vie est fermée,
Loin de ton sourire vermeil.

Entre nos coeurs quelle distance;
Tant d'espace entre nos baisers.
Ô sort amer! ô dure absence!
Ô grands désirs inapaisés!

D'ici là-bas que de campagnes,
Que de villes et de hameaux,
Que de vallons et de montagnes,
À lasser le pied de chevaux!

Au pays qui me prend ma belle,
Hélas! si je pouvais aller;
Et si mon corps avait un aile
Comme mon âme pour voler!

Par-dessus nos vertes collines,
Les montagnes au front d'azur,
Les champs rayés et les ravines,
J'irais d'un vol rapide et sûr.

Le corps ne suit pas la pensée;
Pour moi, mon âme, va tout droit,
Comme une colombe blessée,
s'abattre au rebord de son toit.

Descends dans sa gorge divine,
Blonde et fauve comme de l'or,
Douce comme un duvet d'hermine,
Sa gorge, mon royal trésor;

Et dis, mon âme, à cette belle:
"Tu sais bien qu'il compte les jours!
Ô ma colombe! à tire d'aile,
Retourne au nid de nos amours."

Absència

*Torna, torna, estimada!
Com una flor lluny del sol,
la flor de la meva vida s'ha tancat,
lluny del teu somriure vermell.*

*Entre els nostres cors quanta distància;
tant d'espai entre els nostre besos.
Oh sort amarga! Oh dura absència!
Oh grans desigs insatisfets!*

*Aquí a baix quants camps,
quantas ciutats i poblets,
quants valls i muntanyes
per cansar els peus del cavalls!*

*Al país que em pren l'estimada,
Ai las! si hi podés anar!
I si el meu cos tingués ales
com la meva ànima per volar!*

*Per damunt els nostres verds turons,
de les muntanyes davant el blau,
dels camps ratllats i dels torrents,
aniria en un vol ràpid i segur.*

*El cos no segueix al pensament;
per a mi, la meva ànima, va directament
com una coloma ferida,
a desplomar-se a la vora de la seva teulada.*

*Davalla en la seva gorja divina,
rossa i lleonada com d'or,
dolça com un matalàs d'ermeni,
la seva gorja, el meu tresor reial;*

*I dígues. ànima meva, a aquesta bella:
"Saps molt bé que ell conta el dies!
Oh coloma meva! En una volada,
torna al niu dels nostres amors."*

5. Au cimetière

Connaissez-vous la blanche tombe,
Où flotte avec un son plaintif
L'ombre d'un if?
Sur l'if une pâle colombe,
Triste et seule au soleil cochant,
Chante son chant:

Un air maladivement tendre,
À la fois charmant et fatal,
Qui vous fait mal,
Et qu'on voudrais toujours entendre;
Un air, comme en soupie aux cieux
L'ange amoureux.

On dirait que l'âme éveillée
Pleure sous terre à l'unisson
De la chanson,
Et du malheur d'être oubliée
Se plaint dans un roucoulement
Bien doucement.

Sur les ailes de la musique
On sent lentement revenir
Un souvenir;
Une ombre, une forme angélique,
Passe dans un rayon tremblant,
En voile blanc.

Les belles-de-nuit demi-closes,
Jettent leur parfum faible et doux
Autour de vous,
Et le fantôme aux molles poses
Murmure en vous tendant les bras:
"Tu reviendras?"

Oh! jamais plus, près de la tombe,
Je n'irai, quand descend le soir
Au manteau noir,
Écouter la pâle colombe
Chanter sur la pointe de l'if
Son chant plaintif!

Al cementiri

*Coneixeu la blanca tomba.
on sura amb un so queixós
l'ombra d'un teix?
Sobre el teix una pàl·lida coloma,
trista i sola al sol ponent,
canta el seu cant:*

*Una melodia malaltissament tendre,
a la vegada encisadora i fatal,
que us fa mal,
i que hom voldria sentir sempre;
una melodia, com sospira al cel
L'àngel enamorat.*

*Es diria que l'ànima despertada
plora a terra a l'uníson
amb la cançó,
i de la desgràcia de ser oblidada
es queixa en una nana
molt dolça.*

*En les ales de la música
se sent retornar lentament
un record;
una ombra, una forma angelical,
passa tremolant en un raig
en un vel blanc.*

*Les flors de la nit mig tancades,
llencen el seu parfum feble i dolç
al vostre voltant,
i el fantasma amb actitud tova
murmura estenent-vos els braços:
"Tornaràs?"*

*Oh! mai més, al costat de la tomba
no aniré quan arriba el vespre
amb el seu mantell negre,
a escoltar la pàl·lida coloma
cantar sobre la copa del teix
el seu cant queixós!*

6. L'île inconnue

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler!

L'aviron est d'ivoire,
Le pavillon de moire,
Le gouvernail d'or fin;
J'ai pour lest une orange,
Pour voile une aile d'ange,
Pour mousse un séraphin.

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler!

Est-ce dans la Baltique,
Dans la mer Pacifique,
Dans l'Ile de Java?
Ou bien dans Norwège,
Cueillir la fleur de neige,
Ou la fleur d'Angsoka?

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
Menez-moi, dit la belle,
À la rive fidèle
Où l'on aime toujours.
Cette rive, ma chère,
On ne la connaît guère
Au pays des amours.

L'illa desconeguda

*Digues, bella joveneta,
on vols anar?
La vela infla la seva ala,
la brisa bufarà!*

*El rem és de marbre,
el pavelló de moaré
el timó d'or fi;
tinc com balast una taronja.
per vela una ala d'àngel,
per grumet un serafí.*

*Digues, bella joveneta,
on vols anar?
La vela infla la seva ala,
la brisa bufarà!*

*És en el Bàltic,
en l'Oceà Pacífic,
o en la illa de Java?
O bé a Noruega,
a collir la flor de la neu,
o la flor d'Angoska?*

*Digues, bella joveneta,
on vols anar?
-Porta'm, diu la bella
a la riba fidel
on hom s'estima sempre.
-Aquesta riba, estimada,
no es coneix a penes
en el país dels amors.*

(Cicle de sis cançons, Op. 7 per a veu i piano (1841) o orquestra (1856))

Traduccions: **Manuel Capdevila i Font**

Properes activitats del *Primavera LIFE*

Recital

Alumnes del Màster de Lied Victoria
de los Ángeles a l'ESMUC

Dissabte, 28 maig 2022 – 20h

Claustre del Monestir de Sant Cugat del Vallès

Pedrrera de talent del Festival

El Màster de Lied Victoria de los Ángeles que s'imparteix a l'Escola Superior de Música de Catalunya és l'únic en aquesta especialitat en tot l'Estat espanyol. És també un dels pocs màsters d'Europa que treballa el Lied com a veritable música de cambra, és a dir en duos i donant la mateixa importància al pianista que al cantant. Aquest màster ha esdevingut una veritable pedrera de talent per al Festival, ja que la majoria de duets joves que fan el seu debut al Festival provenen d'aquests estudis, als quals la Fundació Victoria de los Ángeles dóna suport constant. Amb la voluntat de donar visibilitat a la part formativa del Festival i la Fundació, oferim aquest recital dels alumnes del Màster de Lied d'enguany.

FUNDACIÓ VICTORIA DE LOS ÁNGELES

La missió de la Fundació Victoria de los Ángeles és conservar i difondre el seu llegat, per tal que el testimoni vital i artístic de la persona i la cantant segueixin vius. I també formar a futures generacions de músics, seguint l'exemple de l'artista

PATRONAT

Helena Mora Gutiérrez, *presidenta*
Joan Morera Conde, *vicepresident*

Vocals

Salvador Alemany i Mas
Rosa Bassedas i Olivari
Jorge Binaghi Fasce
Josep Borràs i Roca
Marc Busquets i Figuerola
Josep Caminal i Badia
Manuel Capdevila i Font
Rosa Cullerell i Muniesa
Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC)
Josep Maria Escribano i Casaldàliga
Núria Fité i Bacardit
Manuel García Morante
Enric Girona i Frisach
M. Francisca Graells de Reynoso
Gran Teatre del Liceu
Miguel Lerín Vilardell
Manuel Morera Conde
Jordi Morera Conde
Palau de la Música Catalana
Jaume Radigales i Babí
Àlex Robles i Fitó
Joaquim Uriach i Torelló
Jordi Vázquez Acosta
Maria Wakonigg Figueras
Joaquim Badia i Armengol, *secretari*
M. Francisca Graells de Reynoso,
presidenta dels Amics de la Fundació Victoria de los Ángeles

Consell de mecenatge

Salvador Alemany i Mas
Rosa Cullerell i Muniesa
Enric Girona i Frisach
Joaquim Uriach i Torelló

Joaquim Badia i Armengol, *secretari*

PATRONAT ARTÍSTIC HONORÍFIC

Teresa Berganza, *presidenta*

Celso Albelo
Carlos Álvarez
María Bayo
Josep Bros
Ángel Corella
Joyce DiDonato
Rubén Fernández Aguirre
Renée Fleming
María Gallego
Nancy Fabiola Herrera
Alicia de Larrocha †
Ofelia Sala
Irène Theorin
Frederica von Stade

EQUIP

Director Artístic
Marc Busquets

Directora de Producció
Kati Medina

Responsable de Protocol
i Relacions Públiques
Rosa Bassedas

Assessorament legal
Badia Advocats

Equip tècnic
Sclat, il·luminació
Jordi Vázquez, *regidor*
Xavi Elias, *regidor*

Fotografia
Elisenda Canals

Disseny
Tresa Calbó

CONTACTE

life@victoriadelosangeles.org
www.lifevictoria.com
www.victoriadelosangeles.org

Imatge: Paper VILLA FIORI AZUL de Gastón y Daniela

The background of the entire page is a light blue color. It is decorated with several thin, brown, gnarled tree branches that curve across the frame. Interspersed among these branches are several green leaves, some of which are simple oval shapes, while others are more complex, resembling fern fronds. Five birds are depicted in various poses: one in the upper right is perched and facing left; one in the center is perched and facing right; one on the left is perched and facing right; one in the lower right is perched and facing right; and one in the lower left is perched and facing left. The birds have various color patterns, including shades of pink, yellow, black, white, and green.

Si mes vers avaient des ailes,
comme l'amour!

Si els meus versos tinguessin ales,
com l'amor!

Victor Hugo / Reynaldo Hahn